

ע"פ 9284/17 - יניב נג'י חורש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 9284/17

לפני:
כבוד השופט ד' ברק-ארז
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

המערער: יניב נג'י חורש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד בת"פ 24417-01-12 מיום 25.10.2017
שניתן על ידי כב' השופטת ו' מרוז

תאריך הישיבה: ד' בשבט התש"ף (30.1.2020)

בשם המערער: עו"ד עפר ברטל; עו"ד שגיא בלומנפלד

בשם המשיבה: עו"ד חיים שווייצר

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגנית הנשיא' מרוז) מהתאריכים 30.1.2017 ו-25.10.2017 (בהתאמה) בת"פ 24417-01-12.

המערער שירת במשטרת ישראל משנת 1999, ומחודש מארס 2008 הוצב בכוח אבטחה על טל מזרחי (להלן:

טל), עבריין אשר שימש בעת הרלוונטית סוכן סמוי, סייע להפליל עברייני סמים ונדרש באותו זמן להגנה מפניהם.

המערער עמד לדין עם אחרים על עבירות שעיקרן שוד כספת של חמיו בשותפות עם טל, הורשע בעבירות שונות ונדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות, 10 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי בסך 150,000 ש"ח למתלונן.

תמצית המתואר בכתב האישום ופסק הדין בבית המשפט המחוזי

2. לפי הנטען בכתב האישום המתוקן ולפי מידע נוסף בהכרעת הדין, המערער, ששירת בעבר בתפקיד בלש, ושוטר נוסף שאבטח את טל, אילן עמוס, ששימש רכז מודיעין במרחב איילון (להלן: אילן), תכננו לפרוץ עם טל לבית חמיו של המערער, שלמה בן דוד (להלן: המתלונן), ולגנוב רכוש מכספתו.

במהלך תכנון הפריצה המערער ואילן, אשר חששו שטל יסגיר אותם למשטרה, הלכו עימולבית כנסת וטל נשבע מול ארון הקודש כי לא יפליל את שותפיו.

בהמשך נפגשו השלושה שנית ונסעו בניידת משטרה לאזור ביתו של המתלונן כדי לתכנן את הפריצה העתידית. למימוש הקשר ולקידומו סיכמו המערער וטל כי יבצעו את הפריצה במהלך משימת אבטחה, ותיאמו מועד לביצוע.

אשר לתמורה, נטען כי סוכם כי טל יקבל לידיו, בין היתר, אקדח שמצוי בכספת.

לאחר מכן התחרט אילן ופרש מהתוכנית העבריינית. המערער וטל החליטו לפרוץ לבית כאשר ישהו יחד במשימת אבטחה, וטל צירף אליהם את אורן אביטון, חברו של טל ומקורבו אשר השתמש בסמים באותה תקופה (להלן: אורן), כדי שיבצע בעצמו את הפריצה.

ביום 9.9.2008 נסעו המערער, טל ואורן לבית, אורן חתר את הסורגים שהותקנו במקום, נכנס דרך החלון, איתר את הכספת, פתח אותה ונטל ממנה אקדח ברטה (להלן: האקדח), תכשיטים, מסמכים וכסף (46,000 דולר, 6,000 אירו, 586 ליש"ט ואוסף שטרות כסף ישראליים ישנים). השלושה נסעו לחולות ראשון לציון, קברו חלק מהשלל והשליכו את כלי הפריצה.

המערער, טל ואורן התחלקו בכסף הגנוב ובכסף שהתקבל ממכירת התכשיטים. טל קיבל את האקדח והטמינו בחצר ביתו, וכעבור ימים מספר מסר לו המערער תחמושת לאקדח.

כעבור זמן מה טל העביר למחלקה לחקירות שוטרים (להלן: מח"ש) מידע על הפריצה והופעל בתור סוכן שלה. במהלך הפעלתו נפגש טל עם המערער, סיפר לו (בכזב) כי האקדח נלקח ממקום המסתור, וביקש לברר אם המשטרה

או גורם עברייני נטלו אותו.

המערער פנה לגורמים במשטרה כדי לברר אם היא תפסה את האקדח, ואחר כך עדכן את טל כי התשובה שלילית.

בגין המעשים המתוארים הואשם המערער בעבירות קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); כניסה והתפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק; מעשי מרמה והפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק; ומסירת החזקה בנשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק.

3. נוסף על האמור לעיל, נטען כי ביום 30.4.2009 פנה אל המערער מכר שלו, ליאור גליקרום (להלן: ליאור), וביקש לברר פרטים על חקירה שזומן אליה. המערער בירר את העניין ומסר לליאור כי מדובר בזימון לחקירת השלכת רימון לתחנת משטרה.

על כך הואשם המערער בשיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק.

4. התביעה הציגה ראיות שונות נגד המערער, ובמרכזן עדותו של עד המדינה טל. בית המשפט המחוזי ציין קשיים בעדות זו, שהגדיר "אינה נקייה מאי דיוקים" והוסיף: "פעמים נטו דבריו לעמימות", ועם זאת ציין כי "ליבת העובדות שמסר בהירה, מוצקה ונתמכת בראיות סיוע חיצוניות" (פסקה 9 להכרעת הדין).

עוד נקבע כי ראיות אחרות, בין לעצמן ובין יחדיו, מקימות סיוע לעדותו של טל: הביצוע בפועל של הפריצה תומך בקשירת קשר לעשות זאת; המערער, אילן ואורן קשרו עצמם לקשר וגילו פרטים מוכמנים; שיחות מבוקרות שלהם עם טל מצביעות על זיקה בינם לאירועים המתוארים; ובחקירתו במח"ש הודה אורן במעשים.

נוסף על כך, המערער נמנע מלהעיד במשפטו, ובנסיבות אלו נקבע על פי דין כי נמצא חיזוק – ואף סיוע – לראיות נגדו (סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ)). בהקשר זה, נטען כי אינו מסוגל להעיד מאחר שהוא מתמודד עם הפרעת דחק פוסט-טראומטית (post-traumatic stress disorder), אולם בית המשפט המחוזי קבע כי ההפרעה אינה מונעת עדות באמצעי התאמה, ועל כן אפשר לתת משקל לשתיקתו.

על בסיס המצע הראייתי האמור הורשע המערער בעבירות המתוארות.

לשלמות התמונה יצוין כי אילן ואורן עמדו לדין עם המערער והורשעו בעבירות שונות, וכי המערער ואילן זוכו מהאישום השני שייחס להם עבירה אחרת שלקשירת קשר לביצוע פשע, ועל כן לא ארחיב בו.

5. בבואו לגזור עונש למערער עמד בית המשפט המחוזי, מצד אחד, על חומרת מעשיו, ומצד שני, על נסיבותיו האישיות: שירותו המוערך במשטרה עד לאירועים מושא התיק; הפרעת הדחק הפוסט-טראומטית שהוא מתמודד עימה

מאז נחשף לפיגוע ב"דולפינריום" בשנת 2001, ומצבו הנפשי הקשה; מצבו המשפחתי, כולל גירושיו, קשריו השטחיים עם ילדיו וחיו על חשבון הוריו מאז פיטוריו מהמשרה.

בקביעת מתחמי הענישה נשקלה הפגיעה הרבה בערכים החברתיים שנפגעו, בעיקר בשל היות המערער חתנו של בעל הבית שנפרץ וכן היותו שוטר בעת ביצוע העבירות.

עוד הוחלט כי לעבירות קשירת הקשר וההתפרצות, בהיותן אירוע אחד, ייקבע מתחם ענישה אחד. המתחם הועמד על 12-30 חודשי מאסר.

לצד זאת, לעבירת שיבוש מהלכי משפט נקבע מתחם ענישה של עבודות שירות עד 12 חודשי מאסר.

טענות המערער בדבר הקלה מטעמי הגנה מן הצדק בשל מחדלי חקירה ואכיפה בררנית- נדחו. מנגד, צוין כי חל שיהיו ניכר בניהול ההליכים: חלופה מעל שנתיים מתום החקירה במח"ש עד להגשת כתב האישום והתנהלות "איטית ומעכבת" של התביעה בניהול ההליך - שיהיו אשר השפיע לרעה על מצבו הנפשי של המערער, ואשר מצדיק לחרוג לקולה ממתחם הענישה שנקבע.

לבסוף הוטלו על המערער 6 חודשי מאסר בעבודות שירות; 10 חודשי מאסר על תנאי ל-3 שנים שלא יבצע את העבירות שהורשע בהן; ופיצוי בסך 150,000 ש"ח (ב-10 תשלומים שווים) למתלונן.

תמצית טענות הצדדים בערעור

6. בהודעת ערעור מפורטת ובטיעונים בעל פה - אשר נטען בהם כל שאפשר לטעון - המערער מבקש לבטל את הרשעתו ולחלופין להקל בעונשו.

בתמצית, לגישת המערער, אין לתת אמון בעדותו של טל, מפאת חוסר אמינותו ומחמת הסתירות בין דבריו לראיות אחרות; אין לעדות "סיוע" בעוצמה מספקת; הימנעותו של המערער מלהעיד אינה ראויה לשמש "חיזוק" לראיות נגדו; אין די ראיות להוכחת עבירת שיבוש מהלכי משפט; מחדלי החקירה מביאים לזיכוי; עומדת לו הגנה מן הצדק בשל מחדלי החקירה, תרגיל חקירה לא ראוי, אכיפה מפלה ושיהוי בהגשת כתב האישום.

לחלופין, המערער מבקש להפחית את סכום הפיצויים שנגזר עליו.

7. מנגד, המשיבה תומכת יתדותיה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי וסבורה כי אין עילה להתערב בו.

דין והכרעה

8. דין הערעור להידחות.

9. כידוע, ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו בידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בלבד (ע"פ 2127/17 עלוש נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (28.2.2018)). כלל זה נכון גם לקביעות המתייחסות לחוות דעת מקצועיות, ובפרט אם עורכיהן העידו בערכאה הדיונית (ע"פ 1828/14 דאהנ' מדינת ישראל, פסקה 37 לחוות דעתי (27.6.2019)).

בעניינינו עיקר טענות המערער מכוונות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו בידי בית המשפט המחוזי, ואיני סבור כי קמה הצדקה להתערב בהם.

האישום הראשון

10. בית המשפט המחוזי ניתח בפירוט רב את הראיות בתיק וקבע ממצאי מהימנות על בסיסן. בהתאם, ניתנה אמינות לעדות של טל על אף אי דיוקים בה, ובעיקר נבחן מה בה נתמך בראיות אחרות.

אין מקום להתערב בקביעות המהימנות האמורות. הן מבוססות היטב בחומר הראיות, מתחשבות בתחכומי של טל ובהיותו עבריין ותחומות בהתאם להשתלבותן עם ראיות אחרות. המערער ניסה לשכנענו כי קיימות סתירות בין העדות של טל לממצאים אחרים, אולם ניתן להן מענה הולם בהכרעת הדין.

טל תיאר בעדותו את המעשים המיוחסים למערער בהתייחס לפריצה: הקשר לפרוץ לביתו של המתלונן, ההכנות לקראת הביצוע, הפריצה עצמה, חלוקת השלל אחריה ועוד. עדותו השתלבה עם ממצאים שונים בשטח, למשל חלק מהרכוש הגנוב נמצא במקום שטל נקב בו.

בנסיבות העניין, בהיות טל עד מדינה, הרי שנדרשת ראיית "סיוע" לעדותו. ראייה מגיעה כדי סיוע כשהיא באה ממקור עצמאי, מסבכת את הנאשם בביצוע המיוחס לו ומתייחסת לנקודה מהותית שבמחלוקת בין הצדדים (ע"פ 6813/16 נחמני נ' מדינת ישראל (17.9.2018)). כדי להגדיר את המחלוקת בעניינינו אציין כי המערער הכחיש כי ביקש ברצינות להוציא לפועל את המזימה, ולכל היותר טען שדיבר על כך עם טל בבדיחות הדעת; וכן הכחיש כי השתתף בפריצה עצמה. על כן נדרש כי התוספת הראייתית תתייחס לסוגיות אלו. לטעמי, התביעה הביאה שפֶּעַת ראיות העולות כדי סיוע:

- בשיחה בין המערער לטל ביום 17.2.2009 אמר האחרון שאילן הזכיר את התכנון המוקדם של הפריצה, והמערער אישר זאת:

"טל: הוא [אילן -י' א'] אמר לי גם תשמע אל תתבאס אבל דע שחורש [המערער -י' א']

עשה לי עקיפה למה תכננו את זה אני והוא חצי שנה הוא גם

יניב: זה נכון" (ת/16, ש' 149-151).

בכך קשר המערער את עצמו במישרין לתכנון המוקדם של הפריצה, וכך גם לפריצה עצמה.

- בשיחות אחרות בין השניים (ת/10, ת/12, ת/13. ראו פסקאות 199-202 להכרעת הדין) כינה המערער את האקדח שנגנב במילת סתרים שהשניים סיכמו עליה, "בחורה". אילו יחסי המערער וטל היו תמימים, אין סיבה לתת כינוי כלשהו לאקדח. על כן עובדה זו מלמדת על כך שהקשר בין הצדדים היה פלילי. מסקנה זו, לצד שייכות האקדח לכספת, מהווה סיוע.

- אילן סיפר בחקירתו במח"ש על התכנון לפרוץ לביתו של המתלונן (ת/6). לדבריו, חשב תחילה שמדובר בהתלוצצות, אולם אחר כך הבין שהמערער וטל רציניים. הוא חזר על כך בשיחה עם שוטר אחר (ת/30) (ראו פסקאות 94-100 להכרעת הדין).

- אורן הודה במח"ש פעמיים במעורבותו בפריצה עם המערער וטל (ת/7), השתתף בפעולת "הובלה והצבעה" (ת/26) ועמד על גרסתו בעימות בינו למערער (ת/23). אף שאורן חזר בו מהודאתו ואף שנמצאו אי דיוקים במהלך השחזור, בית המשפט המחוזי האמין לגרסה המפלילה ונימק זאת היטב. לא מצאתי עילה להתערב בכך, ומכאן עולה ראיית סיוע נוספת.

כל אחת מראיות הסיוע האמורות, וכן צירופן זו לזו, תומכים במידה מספקת בעדותו של טל ומביאים להרשעת המערער בעבירות שיוחסו לו בקשר לפריצה.

11. למעלה מהנדרש, עוצמת המסקנה המרשיעה גוברת בשל ראיית חיזוק, מהימנעות המערער מלהעיד במשפטו, כקביעת המחוקק בסעיף 162(א) לחסד"פ. כבית המשפט המחוזי, אני סבור כי מצבו הנפשי של המערער אינו משנה תוצאה זו.

הצדדים הסכימו כי העדת המערער במשפט עלולה לפגוע בו על רקע מוגבלות נפשית שהוא מתמודד עימה, הפרעת דחק פוסט-טראומטית, אולם הם נחלקו בשאלת חומרת הפגיעה ובשאלה אם אפשר להעידו בהתאמות שתקלנה עימו (לפי סעיף 22 לחוקהליכיחקירההעדה (התאמהלאנשיםעםמוגבלותשכליתאונפשית), התשס"ו-2005).

לאחר שעיין בחוות דעתם ושמע את עדויותיהם, העדיף בית המשפט המחוזי את עמדתו של מומחה התביעה, ד"ר עזגד גולד, אשר קבע כי העדות אינה צפויה להביא לפגיעה קיצונית במערער, על פני הערכתם של מומחי ההגנה, ד"ר לוציאן מוסקוביץ' וד"ר תמר אפרים המטפלים במערער, אשר סברו כי העדות עלולה לדרדר את מצבו של המערער עד כדי סכנת התאבדות. בקביעה עובדתית זו אין מקום להתערב. סכנה לאובדנות לא נצפתה בעבר; המערער לא העלה לפני מטפלו ד"ר מוסקוביץ' את החקירה בתור גורם לחץ ובכלל; וד"ר אפרים חששה מפני הלא צפוי ולא מפני הצפוי. עוד בסוגיה זו ראו יוסף אלרון "חוות-דעת פסיכיאטריות מנוגדות: השיקולים שבבסיס ההכרעה

השיפוטית" סוגיות יישומיות בפסיכולוגיה משפטית 181 (דוד יגיל עורך ראשי, 2011).

על כל פנים, בית המשפט המחוזי ביקש לבחון את האפשרות להעיד את המערער בהתאמות שיקהו את הסיכון לו, אולם הלה סירב והודיע כי לא יעיד ויהי מה. הואיל ולא נמצאה עילה להימנע מלהעיד אותו, עמדתו זו אינה עולה בקנה אחד עם בקשה שלא לזקוף את שתיקתו לחובתו (השוו לע"פ 10161/09 מדינת ישראל נ' פלונית, פסקאות 51-56 (11.10.2010)).

12. ועוד למעלה מן הצורך, עניינים אחרים מעוררים תמיהה לכל הפחות, ואף אם אין בהם תוספת ראייתית, הרי שהם תומכים במסקנה שהגעתי אליה. כך, למשל, המערער אישר באמרתו במח"ש כי הוא נסע ביום הפריצה בניידת שלו עם טל ואורן לחולות ה"סופרלנד", הניידת התחפרה בחולות והוא הזעיק חבר לסייע בחילוץ. המערער לא אמר את שם החבר ולא הסביר מדוע לא הזמין סיוע מהמשטרה לחלץ את הניידת - פעולה מתבקשת אם הנסיעה תמימה.

תמיהות מסוג זה דורשות הסבר, אולם המערער נמנע מלספקו באמצעות עדות בבית המשפט, וכך נותרו סימני השאלה ללא מענה מזכה. בדוגמה שהבאתי התשובה נמצאת בעדות של טל: השלושה נסעו לחולות מיידלאחר הפריצה כדי להסתיר חפצים חסרי ערך שנגנבו בהתפרצות - ושנמצאו באותו אזור בשחזור אשר נערך עם טל - ולאחר שהניידת התחפרה במפתיע בחולות, המערער ביקש להימנע מלהסביר לרשויות החוק מדוע הניידת נמצאה במקום שלא הייתה אמורה להיות בו, ואף לא מדוע לא ביקש סיוע משטרי כדי לחלץ את הניידת אלא פנה דווקא למי ממכריו. באין גרסה חלופית העולה בקנה אחד עם תזת החפות שבפי המערער, יש מקום להוסיף את התנהגותו לראיות לחובתו.

13. המערער הצביע על כמה מחדלים בחקירת המשטרה וטען כי יש בהם כדי להוביל לזיכוי. אין לקבל את טענותיו.

אכן, כמה מהסוגיות המצוינות מעוררות קשיים, כגון אי תיעוד בוודאו של פעולת "שחזור והצבעה" בהשתתפות אורן, והעדר הסרטה של חקירת המערער. בעידן שבו כל טלפון נייד "חכם" משמש גם לצילום סרטונים, ההימנעות מהסרטה - תמוהה (ואף אם בעת החקירה לא הייתה טכנולוגיה זו נפוצה, עמדו לרשות החוקרים מצלמות וידאו). עם זאת, איני סבור כי עניינים אלו עולים כדי מחדל חקירה.

יתר על כן, גם אילו היה מדובר במחדל חקירה, הרישכידוע, על בית המשפט לבחון אם המחדל בחקירה מעלה חשש כי הגנת הנאשם קופחה, ואם על אף המחדל הונחה תשתית ראייתית מספיקה להוכחת האשמה (ע"פ 8965/18 מחאג'נה' מדינת ישראל, פסקה 35 (3.11.2019)). בנסיבות דן התשובה לשאלה הראשונה היא שלילית, ולשנייה - חיובית.

בית המשפט המחוזי דן בטענות ל"קיפוח" הגנת המערער, דחה אותן לגופן, ואין עילה להתערב במסקנותיו. לסנגוריה הייתה הזדמנות להתמודד במשפט עם עיקר העניינים החסרים ולתקן פגיעה ראייתית בו באמצעות חקירת עדים וכדומה; מנגד, היא בחרה שלא להתמודד עם נסיבות החקירה של המערער, משלא העיד כאמור.

בחינת הטענות לגופן מעלה כי המערער טוען לחסרים שונים בחומר הראיות, אולם המכלול הראייתי מוכיח, כמתואר, את האשמה למעלה מספק סביר. המחדלים הנטענים – כל אחד לחוד וכולם יחד – אינם פוגמים ב"יש" הראייתי.

14. לסיכום, אציע לחברי לדחות את הערעור על ההרשעה באישום הראשון.

האישום השלישי

15. ההרשעה באישום השלישי מבוססת בעיקרה על תרשומת השיחה בין המערער לליאור (ת/28) ועל אמרת המערער 11.6.2009 (ת/ג5). המערער טוען כי התרשומת הוגשה שלא בהסכמה, ולראיה דברי בא כוחו בישיבת הסיכומים בשנת 2016, וכי ביתר הראיות אין די כדי להרשיעו, בין היתר משום שלא הוכח היסוד הנפשי של העבירה.

התרשומת האמורה הוגשה בתוך תיק מוצגים שהוגש כבר בשנת 2013. אף אם לא הייתה הסכמה בעניין, היא הוצגה למערער בחקירתו במח"ש, ובסופו של דבר הוא אישר כי אמר לליאור באיזה נושא הלה נדרש לחקירה, אך טען כי עשה זאת בידיעה שאין לליאור קשר לעניין (למשל ש' 290-306, 332-339, 346-349 לת/ג5). הוגשו ראיות על קיום החקירה בגין השלכת הרימון ועל כך שליאור נחקר בה, ולטעמי אלו עולות כדי "דבר מה נוסף" לאמרה.

אם כן, המערער ידע כי ליאור נקרא לחקירה בלי לדעת על מה יישאל; ועל אף זאת מסר לו את נושאה. זו חריגה מההיתר לשוטר למסור לאזרחים רק "אינפורמציה טכנית גרידא, בלי לנגוע כלל במהות החקירה, בשלביה או בתוצאותיה" (ע"פ 150/88 לושי נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(2) 650, 655 (1988)). היא עולה כדי עבירת שיבוש מהלכי משפט, אשר הגדרתה כוללת שיבוש חקירת משטרה שקודמת למשפט, ואשר אוסרת בין היתר פגיעה במטרת החקירה (ראו רע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 729, 745 (2001)).

ביסוד הנפשי של העבירה נכללות מודעות למעשה ולנסיבות; וכן כוונה, בין היתר, להכשיל חקירת משטרה. התוצאה הטבעית של מסירת פרט חסוי לנחקר היא, בפשטות, כי ייודע לו דבר מה שאינו אמור להיות בידיעתו, ובזאת תיפגע אחת ממטרות החקירה: להפתיע אותו ולקבל את תגובתו הספונטנית לשאלה – בין שהוא נחקר, בין שהוא עד, ובין שהוא מבוקש לחקירה מטעם אחר. בהתאם לחזקה כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו, אשר לא נסתרה כאן, רואים במערער מי שהתכוון להשיג תוצאה זו וכך להכשיל את חקירת המשטרה.

על כן יש לדחות את הערעור על ההרשעה באישום השלישי.

הגנה מן הצדק

16. על אף הראיות לחובתו ביקש המערער לזכותו אף מטעמים של "הגנה מן הצדק". לא מצאתי טעם רב בטיעוניו בעניין זה.

אשר לתרגיל החקירה, נטען כי במהלכו נשלחה למערער הודעה על סגירת התיק הפלילי נגדו, כדי להקל על

דיבובו בידי טל; אולם יצוין כי בפועל לא עלו ראיות מפלילות נגד המערער בעקבות זאת. סוגיה זו והעדר התיעוד בוודא כמפורט לעיל מחייבים הפקת לקחים לעתיד, אולם בהתחשב בחומרת העבירות, בעיקר על רקע תפקידו של המערער בתור שוטר, אין בהם כדי לפגוע בהגינות ההליך במבט כולל.

את טענת האכיפה המפלה מבסס המערער על כך שלא העמידו לדין עימו אחד, גיא, אשר העיד במשטרה כי קיבל מטל אקדח ומכר אותו. אלא שכפי שציין בית המשפט המחוזי (פסקה 175 להכרעת הדין), העברת האקדח קדמה לפריצה, כלומר לא הייתה קשורה אליה. מכל מקום, גיא מכר את האקדח לאזרח אחר, ועל כן לא היה העניין בסמכות מח"ש, קיימת בו חומרה אחרת מאשר עבירות של שוטר, ולא הייתה סיבה לכלול אותו בכתב האישום נגד המערער.

השיהוי בהגשת כתב האישום נטען בעיקר לעניין הקלה בעונש, ובית המשפט קמא התחשב בו במידה מספקת בעניין זה.

לבסוף, לא מצאתי גם בשילוב הגורמים האמורים משום פגיעה חמורה בתחושת הצדק אשר עשויה להביא לזיכוי המערער.

העונש

17. אשר לחיוב המערער בפיצויים, המערער לא צירף את מקבל הפיצויים, חמיו לשעבר, בתור משיב בערעור, ודין הערעור להידחות מטעם זה.

גם לגוף העניין לא מצאנו עילה להתערב ברכיב הפיצויים. הוא מבטא, ולו במידת מה, את הנזק שנגרם למתלונן.

נוסף על כך, המסכת העובדתית שנגלתה לעינינו בתיק זה היא חמורה ביותר, ואין לי אלא להסכים עם דבריו של בית המשפט המחוזי:

"2. הפרשייה שלפנינו מציגה יחסי גומלין מסוכנים - ואף דמיוניים יש לומר - בין שוטרים לעבריינים עליהם הם מופקדים. כלל הציבור מאמין בקיומו של גבול חד וברור בין לבשי המדים שתפקידם להגן על הציבור לבין עבריינים שמעשיהם פוגעניים ומקוממים.

3. חציית הגבול של אוכפי החוק לעבר המפרים אותו מטילה עננה כבדה על חוסן הציבור ואמונו ברשויות החוק והאכיפה. יש לקוות כי עניין לנו בעשבים שוטים שאינם מעידים על הכלל".

במעשיו הרעים הפר המערער את חובותיו בתור שוטר ובתור בן משפחה ושיתף פעולה עם עבריינים למען בצע כסף. בנסיבות רגילות היה מקום לגזור עליו עונש של מאסר בפועל שאורכו בשנים, אך בשל מצבו הרפואי וחלופי הזמן

הטיל עליו בית המשפט המחוזי עונש מאסר קצר בעבודות שירות בלבד, וגם מטעם זה אין מקום להקל עימו ברכיב אחר של גזר הדין.

סוף דבר

18. אציע לחברי לדחות את הערעור על כל חלקיו.

ש ו פ ט

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה עם חברי השופט י' אלרון כי דין הערעור להידחות על כל חלקיו. קשה לראות בנפילתו של אדם מאיגרא רמאלביראעמיקתא. המערער שהיה בלש ורכז מודיעין מוערך במשטרה היה עד לפיגוע בדולפינריום, ואף סובל מתסמונת פוסט-טראומטית. אין בסיס לקבלת ערעורו כנגד הכרעת הדין, המבוססת היטב. נותר אך להצטער על הסתבכותו העבריינית. זוהי הנימה הברורה העולה גם מגזר דינו של בית המשפט המחוזי, שהטיל על המערער עונש קל במידה מופלגת, על רקע נסיבותיו המיוחדות. באי-כוחו של המערער הסבירו כי הערעור הוגש, חרף העונש הקל, מאחר שהמערער רוצה לנקות עצמו, ובעיקר מול בני משפחתו, בהתחשב בכך שהאירוע העברייני שבו הורשע התרחש בבית חמיו. שוב, ניתן להבין ללב של המערער, אך על-פי מידת הדין אין מקום להתערבות בהכרעתו המנומקת כדבעי של בית המשפט המחוזי. ניתן אך לקוות כי גם בני משפחתו של המערער יוכלו למצוא בלבם מקום למצוקתו של המערער ולתמוך בו, חרף כשלונם.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

אני מסכים עם כל האמור בפסק דינו של חברי, השופט י' אלרון, ומצטרף להערותיה של חברתי, השופטת ד' ברק-ארז.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

הממונה על עבודות שירות מתבקש להגיש עד ליום 19.3.2020 הודעה מעדכנת על התאמתו של המערער לביצוע עבודות שירות ועל מקום ביצוען.

עותק מפסק דין זה יומצא לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, ט' באדרהתש"ף (5.3.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
